

naldó Rinaldini füzetekben lévő képeket. Mikor
evvel végeztem és háborgatni kezdtem az asz-
szonyi beszélgetést, Thomson, a kalózkirály
rémtörténetét kaptam további hangfogónak.

Lassanként a képek elvesztették a hatalmu-
kat és a sarkok, ágyak alja lett enyém. Itt egy
különös szék, ott egy fura szerszám, amott üve-
gek álldogáltak sorjában. A lámpa is más volt,
mint nálunk; papírból volt az ernyője és egy
nagy favargányát mondhatott talpának. Ekö-
rül a furcsa világítóeszköz körül két-három
üveg testörködött...

A vendégségünk már jól belenyulott a dél-
utánba. Egyszer csak a háziasszony fölugrik,
mert zörgették a kiskaput. A malacok rázták
az orrukkal, bebocsátást kértek. Szabó néni
sietett eléjük lélekszakadva. Duzzogós jószágok
voltak, ha nem eresztette be őket hamarosan,
megharagudtak és elmentek csavarogni a falu-
ba. A hazahívogatás már hosszadalmas szokott
lenni.

Édesanyám is velement, hogy megtekintse
a kis lázadókat.

Maradtam hát egyedül az üvegekkel.

Honnét, honnét se, de valami hang sugott
a fülembe:

— Fogd meg azt a kisebbik üveget és huzz
belőle...!

Nem kértem magamat kétszer se, mert
hasonlított a mi rumos üvegünkhöz. Meg a kül-
sején is volt egy dorbézoló jelölés a címkére
festve.

A mulatozók koccintgattak és ropták a
táncot.

Mért ne koccintsak én is. Eggyel többen
mulatnak. Ha már vendégségben vagyok, le-
gyen vendégség!

Ki a dugót!

Gyorsan a szájba a mámoradót. Lottyant
is már az ital s egyikét korty hamar levág-
tázott a torkomon...

Átkozott ize volt. Még kiköpni se lehetett,
mert elárult volna... Hát lenyeltem, ha be-
leveszek is... Igen ám, de a gyomrom csufol
békétlenkedett, lázadozott a csuszós ital miatt.
Meg is mondta a véleményét:

— Szamár vagy barátom!... Ilyen mula-
tást csak a bolondok csinálnak...

Nem mertem visszabeszélni, színigazat
mondott. Hogy rum nem volt, azt már sejtet-
tem. De még sokféle ital lehet a világon, amit
én nem ismerek.

Az üveget keserű arccal állítottam vissza a
helyére. Irtózatosan büzlött a szám... Még tá-
togatni se igen lehetett, mert jöttek befelé.

Tünni legény!

Jó pofát vágtam hát, pedig a szám büzlött,
mint a pokol feneke...

Máig se mondtam el senkinek, annyira
szégyeltem rózsadombi kalandomat.

Most már mindegy. Szabó néni nem él.
Ha élne is, mosolyogva mondaná: „Kis bufa, a
másik üvegben volt a rum“... abban petroli-
szoktam tartani...

ÜZENEM NÉKED.

Ősz lépeget a lombokon,
talpa vörhenyes sár, agyag,
a boldog zöldre ráragad
— föld felé hull a homlokom. —
Hozzád szeretnék menni most,
jaj, elrontottuk! nem lehet,
nem volna most már enyhület,
pedig meglásd: kifoszt,
kifoszt így minket az idő.
— Ha ostorát emelte ránk
a rossz világ,
mért nem öleltük reszkető
testünket egybe? ó miért
bántottuk egymást még mi is?
Kimondom a nevedben is:
botlott, kitért
órák ezek, jobban szeretnéd,
tudom, ha ujjadat
csókolgatnám, s téritgethetnéd
fejem öledből (fojtogat
a sírás), ó én is jobban szeretném,
hidd el nekem,
ha kedves-pajzánul etetnél,
s ál-mérgesen
meghúzkodnád a hajamat.
— Az utca párokkal teli,
együgyű áhitat
az arcukon; ó együgyűek, ó mesebeli
bölcseknél bölcsebb emberek,
lám, lám, két ostoba
távol remeg,
fázik egymástól. — Nagy, csunya
lábával lépeget az ősz;
hideglelés
félelemtől borzong a kert.
— Figyeld,
amit most mondok: meghalunk,
előbb vagy utóbb meghalunk,
és deszkák közé zárnak el,
szűk lesz a hely,
de mindegy lesz nekünk,
mert többé ügysem mozdulunk,
s ha egymás mellett pihenünk,
akkor sem lehet akkora
akaratom soha,
hogy érintsük egymás kezét,
ha félújjnyira van akár.
— Jön párra pár,
jön kínra kín —
halld ki sírásom halk neszt,
halld meg ezeknek a soroknak
csukló gyászszípjain
jajongani a-lelkemet!

A csillagok már hunyorognak,
nagyon ideges szél remeg,
habos buborékja a holdnak
a fák fölé lebeg.

CSORBA GYÖZÖ.

*Hirdessen az
Irott Kő-ben!*